

POKERFACE

POKERFACE

De ontmaskering van een
wereldkampioen

ROBIN VAN ROOSMALEN

kompas

© 2022 Robin van Roosmalen

Voor deze uitgave:

© 2022 Uitgeverij Kompas

Redactie: Siebe Huizinga

Omslag en binnenwerk: Iris Borst, i-design

Promotie en publiciteit: Bert Gelderblom

Foto omslag: Iris Borst, i-design

Foto achterzijde: James Law

Foto's binnenwerk: Robin van Roosmalen, James Law,
Ryan Loco en Eric Coleman

Grafische verzorging: Bij JD drukwerkbemiddeling B.V.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978-94-92107-33-6

NUR 402

www.uitgeverijkompas.nl

All we have is now

Voor mijn zusje Melissa
5 oktober 1991 - 13 januari 2021

Inhoud

Inhoud	7
Melis	11
Het ongeluk	23
Fast & Furious	30
Ten koste van alles	39
Afscheid	47
Alles wat er thuis gebeurt...	57
Hoogspanning	62
Pokerface	73
Blackzilians	81
Mixed Martial Arts	88
I see no fear...	93
Mentaal fit	102
Houtworm	109
Leven in Florida	115
De Grote Depressie	121
Home sweet home	128
Porca miseria!	135
Eindelijk volwassen	147
Een goed mens	152
De belofte	159
All we have is now	165
Nawoord	167

‘Je lijkt Van Roosmalen gewoon niet pijn te kunnen doen. Hij is zo sterk, hij is zo bestendig. Hoe hard je Pokerface ook raakt, hij zal recht voor je staan.’

Wedstrijdcommentaar titelgevecht Robin van
Roosmalen vs Kevin Vanostrand

***‘Voormalig GLORY-kampioen Robin van
Roosmalen is woensdag zwaargewond
geraakt bij een ernstig verkeersongeluk op
de A2 nabij Utrecht. Zijn zus overleefde
het ongeluk niet.’***

Nu.nl

Melis

‘Robin, zie ik er vandaag knap genoeg uit?’

Zoiets had je me nog nooit gevraagd. Daarvoor was je veel te zelfverzekerd, te overtuigd van jezelf. Je wist immers heus wel dat je knap was. Knap genoeg voor alles. Ook op de dag van het ongeluk zelf, toen je mij die vreemde vraag stelde.

Hoe bedoel je, knap genoeg waarvoor? Maar dat vroeg ik niet. Misschien had ik dit wel moeten doen. Dan had die vraag mij antwoorden kunnen geven die ik nu niet heb. Want wist je dan onbewust wat je te wachten stond, wat ons overkomen zou? Had je een voorgevoel, wat je mij niet liet merken omdat het te vaag en te ver weg was om te beseffen en te vertellen?

Nooit heb ik zoveel vragen gehad en nooit zo weinig antwoorden als na jouw dood. En nooit zo veel schuldgevoel. Zeker die dagen in het ziekenhuisbed, toen jij er niet meer was en ik bewegingloos en slapeloos lag omdat mijn lijf het niet meer deed. Dan lag ik te piekeren, herbeleefde ik de angst en de onmacht van direct na het ongeluk.

Ik voelde me verantwoordelijk voor je en voor wat er was gebeurd, want ik had beloofd op je te passen en voor je te zorgen. Dat hadden we elkaar beloofd, jaren terug al. En misschien had ik iets kunnen veranderen, iets in die

dag kunnen verschuiven, waardoor alles nu anders was geweest.

Was je die dag bijvoorbeeld iets te laat geweest of hadden we eerst nog koffie gedronken zoals we altijd deden, had je dan nog geleefd?

Ik bedoel: je was altijd te laat. *Altijd*. Alleen die dag niet. En als we dan langs De Lucht reden, stopten we voor een koffietje. *Altijd*. Maar nu niet, nu stopten we alleen om te tanken. Ik liet je ook nooit rijden, zat altijd zelf achter het stuur, dat weet je. Maar deze keer niet.

Had ik die dag van het ongeluk iets anders gedaan, iets anders gezegd: was het dan ook anders gegaan? En waren die woensdag 13 januari 2021 alle gebeurtenissen één minuut of minder verschoven, hadden we dan de dood vermeden?

Hoe vaak en hoe lang ik hier ook over piekerde, een antwoord kwam er niet en alle vragen bleven spoken in mijn hoofd. Ze leidden er alleen maar toe dat ik keer op keer de dag doornam, tot op de minuut, zoals ik een wedstrijd door kan nemen, een gevecht.

Maar het einde van de dag bleef hetzelfde, telkens weer. En steeds weer herbeleefde ik de angst en de onmacht die bij dat einde horen.

Weet je, Melis: soms denk ik dat alles wat in het leven gebeurt ook zo is bedoeld. Het is zoals het is en dat is onvermijdelijk. Die gedachte geeft me dan een klein beetje troost, of zorgt er in elk geval voor dat ik iets minder pieker. Dan kan ik me tenminste neerleggen bij dat onvermijdelij-

ke. Dan zit er ook een soort van logica in wat er is gebeurd.

De gebeurtenissen op die dag zijn dan onlosmakelijk met elkaar verbonden, zoals de minuten dit zijn. Schakels in een niet te breken keten van oorzaak, gevolg en onafwendbaar einde, altijd in één richting.

En zoals de minuten zijn verbonden, zo geldt dit ook voor de uren, dagen en weken.

Een paar weken voor die fatale dag had je al twee ongelukken gehad, weet je nog?

Het eerste ongeluk gebeurde op 23 december 2020. Het was nacht, donker, en in een bocht op een weg helemaal bij Oldebroek, ergens in de buurt van Zwolle, lag een laagje hooi of stro. Uit een oplegger gevallen en nog niet verwaaid, denk ik. Misschien wel platgereden tot gladde pulp.

Hoe dan ook: de banden van je auto verloren hun grip, je raakte in een slip en vloog tegen de vangrail. De auto was total loss, jij had gelukkig niks. Ja, geschrokken was je, maar meer niet. Ik haalde je op. Het duurde lang voordat we eindelijk weer veilig thuis waren.

Het tweede ongeluk was een dag later, op kerstavond. Je had mijn auto geleend, omdat die van jou immers kapot was. Op de snelweg bij Zaltbommel kreeg je een klapband. Je stuurde de auto de vluchtstrook op en kwam in het donker langs de weg te staan. Je belde me en nog voor je iets zei, wist ik het al: ‘Melis: met de auto is iets aan de hand, hè?’ Vraag me niet hoe, maar ik *wist* het gewoon.

‘Robin,’ zei je, ‘ik heb zoveel pech altijd, dat ik net zo goed over de snelweg hier kan lopen.’

Waren dit signalen? Aankondigingen of waarschuwin-

gen? Had het noodlot dan zelf drie kansen nodig? Had jij juist zoveel geluk dat er op die fatale dag een losgeslagen vrachtwagen voor nodig was om vanuit het niets zijn werk te doen?

Weet je wat het met al dit soort gedachten, vragen en gepieker is? Antwoorden krijg ik niet. Ik kan die antwoorden alleen maar verzinnen, mijn eigen verklaringen geven, mezelf proberen te troosten.

En daarom, lieve Melis: het heeft zo moeten zijn, iets anders kan ik niet geloven. Met een andere gedachte kan ik niet leven.

Salih, een van je beste vriendinnen, zei het ook: 'Robin, alles gebeurt met een reden.' En laatst had ik het er met een vriend over en zei ik het zelf: 'misschien ben ik hier op de wereld voor meer dan vechten alleen. Misschien is alles wel bedoeld voor wat nog komen gaat.'

Ja: of misschien troost ik mezelf alleen met die gedachte. Echte troost is dat trouwens niet.

Het maakt ook niet uit. Het is wat het is. Ik kan geloven wat ik wil. Zo kan ik geloven, en dat probeer ik ook, dat er nu een beter leven voor je is, op een betere plek. Een leven met minder chaos en meer liefde, waarin je gelukkig bent.

Ik weet natuurlijk niet of het ook echt zo is, of je nu écht gelukkig bent. Dat zal ik ook nooit weten. De gedachte helpt me in elk geval wel om alles wat is gebeurd een plaats te geven.

Of dát dan een troost is? Nou, een kleine troost voor jou wellicht, maar voor mij? Nee, daarvoor mis ik je te veel.

Een vorm van troost vind ik eigenlijk alleen maar in de gedachte dat ik er nog steeds een beetje voor je ben, ook al ben jij er niet meer. Niet hier in elk geval. En dat ik zoveel mogelijk voor je blijf zorgen.

Jij en ik, we hebben elkaar beloofd om ons eigen leven te leiden en onze eigen keuzes te maken. Beloofd dat we, nu we los waren van de familie, elkaar altijd en volledig zouden steunen.

Ik zou er altijd voor jou zijn, je altijd beschermen. Mijn vechterscarrière zou zó succesvol zijn dat ik voor ons beiden zou kunnen zorgen en jij je nooit druk zou hoeven maken om geld. *Unconditional*, onvoorwaardelijk, zo noemde je ons tweeën, ons 'team'.

Samen konden we de wereld aan, weet je nog? Dat zouden we ook doen, dat hadden we elkaar gezegd. Als kinderen al deden we die belofte, maar toen nog zonder woorden. Jij, ik en ons broertje Nordin: we waren altijd samen, beschermden elkaar. Later ging Nordin zijn eigen weg, maar wij bleven bij elkaar.

Drie keer per week ga ik nu bij je langs, liefst op vaste dagen. Met de auto is het maar een kwartiertje rijden naar de begraafplaats. Meestal kom ik op dinsdag en donderdag, zaterdag ga ik vaak met Fenna. Het voelt telkens alsof ik ook echt bij je op bezoek kom, bij je thuis ben. Vreemd toch? Ik denk dat we door de jaren zo verweven met elkaar zijn geraakt, dat we nooit meer loskomen.

Je graf is ook zo rustgevend en mooi. En omdat ik het bijhoud, kan ik nog steeds een beetje voor je zorgen. Dat geeft me een fijn gevoel. Het is alleen jammer dat de steen

zo lang op zich heeft laten wachten...

Elke week neem ik bloemen en kaarsen voor je mee. Meestal witte rozen, eigenlijk nooit rood. Maar je vond alle bloemen mooi. Van die kaarsen heb ik er in een keer honderdvijftig besteld. Ik zorg dat ze altijd blijven branden.

Fenna zorgt dat de bloemen bij het graf vers blijven. Ik doe de kaarsjes en het onderhoud. Daarom heb ik er een doosje met schoonmaakspulletjes staan, dat ik goed kan afsluiten tegen de regen.

Het graf rechts van je heb ik trouwens ook gekocht, want ik wil niet dat je steen vol met bloemen komt te liggen. Laatst heb ik nog een muntplantje weggehaald, dat alle kanten op schoot. Het is immers geen moestuintje. En ik heb een papiertje opgeplakt met de tekst dat iedereen elkaars spullen met rust moet laten.

Je krijgt in elk geval veel bezoek, daar kan je niet over klagen. Vooral veel vrienden en vriendinnen. Laatst zag ik ook onze moeder en een tante. Toen bleef ik maar op een bankje wachten tot ze weg waren, leek me beter. En onze biologische vader, die komt ook wel eens langs. Steeds moet ik de voetstappen wegharken.

Ja, Melis: je zag er die dag knap genoeg uit. Je was áltijd knap, dat weet je. Een prachtige verschijning met een engelenlach. Dat kwam door je gouden hartje, waarvan het licht naar buiten scheen. Je zat altijd vol leven en positieve energie. Zorgzaam was je ook; lief, loyaal en grappig. Steeds stond je voor de ander klaar. Soms veranderde je wel eens in een duiveltje, maar je gouden hartje bleef. Dat maakte je tot wie je was.

Als ik ooit over het verlies van jou heen wil komen, als ik ooit mijzelf en mijn leven weer echt op orde wil krijgen, dan moet ik de chaos die we om ons heen hadden en mijn eigen leugens en zelfbedrog aan de kant schuiven. Dan moet ik in het reine komen met ons leven en de dingen zien zoals ze zijn.

Niemand kiest zijn levenspad, maar zelf bepaal je wel hoe je loopt. Waar sta ik vanaf nu nog voor, waar vecht ik nog voor? Want ik stond voor jou, ik vocht voor jou. En jij voor mij. Wat blijft er dan over zonder jou? Dat wil ik ontdekken.

Eén ding weet ik inmiddels al wel: ons ongeluk, jouw overlijden, heeft mij in positieve zin veranderd. Het heeft me niet gelukkiger of blijer gemaakt, dat zeker niet. Dat kan ook niet. Ik ben jou, mijn zusje kwijt en mijn carrière als kickbokser of MMA-vechter lijkt voorbij, voor nu of voor altijd. Een leven, een toekomst: in één seconde kan alles weg zijn. Dat weet ik nu.

Jij wist dit al.

‘Nu is alles wat we hebben,’ zei je vaak. ‘All we have is now’, stond ook op een briefje dat je meedroeg in je portemonnee. En staat nu op je steen. Daarom genoot je zo van het leven en deed je altijd wat je leuk vond en waar je goed in was.

Ja: *nu* is alles wat we hebben. En voor alles wat ik nog heb, ben ik dankbaar. Nee: ik ben zeker niet dankbaar voor het ongeluk zelf en voor het verlies, maar wel voor de goede dingen die er nog zijn en die ik kan koesteren omdat ze er nog zijn.

Dankbaar ben ik voor mijn grote liefde Fenna, voor mijn vrienden, nee, mijn *broeders* van wie ik de namen niet hoeft te noemen omdat ze weten wie ik bedoel, voor mijn vechterscarrière, de jaren met jou...

Ik ben zelfs dankbaar voor onze ouders en onze jeugd. Dankbaar dat ik dankzij jou anders op mijn leven met hen kan terugkijken. Het leert me te herkennen en erkennen wie ik ben. En misschien kan ik er anderen mee helpen: andere jongens en meisjes zoals wij met een vergelijkbare jeugd. Jij zei al dat ik dit zou moeten doen, anderen helpen, en je hebt gelijk. Ja: dankbaarheid is zoveel beter dan verwijten. Verwijten helpen niemand verder.

Alles gebeurt met een reden, dat moet wel. Zodra ik weet wat die reden is, brengt het jou misschien nog een beetje meer bij me terug. En dan, met jou dichtbij in mijn hart en gedachten kan ik de wereld weer aan. Samen met jou.

Tot ziens Melis, lief zusje van me.

Robin van Roosmalen, 13 januari 2022